

Stečajni upravitelj
Jure Matković
51216 Viškovo, Viškovo 41
Stečajni dužnik (dalje: Dužnik):
METAL - MONT d.o.o. u stečaju
Rijeka, Trg Republike Hrvatske 2
OIB: 76510325291

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU
REPUBLIKE HRVATSKE
putem
TRGOVAČKOG SUDA U RIJECI
Poslovni broj spisa: 14 St-269/2014

Predmet: očitovanje (odgovor) stečajnog upravitelja na žalbu (razlučnog) vjerovnika
Andjelka Bojića iz Rijeke protiv rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj
St-269/2014-194 od 4. travnja 2024. godine kojim se stečajnom upravitelj određuje
nagrada za rad u predmetnom stečajnom postupku

Žalitelj (putem svog punomoćnika) u žalbi ukazuje na postojanje dviju po njemu nespornih
činjenica:

- 1.) Da niti u ovršnom niti u stečajnom postupku nisi nastali nikakvi troškovi unovčenja
nekretnina koje su činile stečajnu masu Dužnika, a koje su se prodavale na dražbi pred
općinskim sudovima, te posljedično niti trošak nagrade stečajnom upravitelju
- 2.) Da se troškovi koje je podmirio stečajni upravitelj vezano za ovršne postupke na
nekretninama Dužnika ne mogu potraživati na teret kupovnine, jer da su isti podmireni
iz drugih prihoda ostvarenih u stečajnom postupku

Vezao za gore navedeno stečajni upravitelj se očituje kako slijedi:

Ad 1.)

Odredbom članka 164.a stavak 1. Stečajnog zakona, NN 44/96 s kasnijim izmjenama i
dopunama (dalje SZ), propisano je da nakon što unovči stvar ili pravo na kojoj postoji
razlučno pravo upisano u javnoj knjizi ovršni će sud, nakon što iz iznosa ostvarenog prodajom
namiri troškove provedenog ovršnog postupka, preostali novac predati stečajnom sucu.

Prema stavku 2. istog članka, iz iznosa dobivenog od ovršnog suda stečajni sudac će:

- 1.) izdvojiti u stečajnu masu odgovarajući iznos prema pravilima iz članka 170. SZ
- 2.) namiriti tražbine razlučnih vjerovnika prema redoslijedu predviđenom pravilima ovršnog
postupka i
- 3.) preostali iznos predati stečajnom upravitelju za namirenje stečajnih vjerovnika.

Općinski sud u Rijeci, Stalna služba Delnice, u ovršnom postupku na
nekretnini Dužnika na kojoj žalitelj ima razlučno pravo (poslovni prostor u Rijeci, Trg
Republike 2) je svojim rješenjem poslovni broj Ovr-3428/2017-86 od 31. kolovoza 2022.
godine namirio troškove postupka ovrhovoditeljima (iz kupovnine od 911.800,00 HRK), a
preostali novac (897.850,00 HRK) je predao stečajnom sucu (radi diobe/namirenja razlučnih
vjerovnika kao završne radnje unovčenja imovine Dužnika i to prema pravilima o unovčenju
predmeta na kojima postoji razlučno pravo utvrđeno u stečajnom postupku), s time da je u
pogledu namirenja tražbina vjerovnika s temelja razlučnih prava dotični općinski sud naveo:

„Odredbama čl. 111. do 118. OZ-a regulirano je namirenje vjerovnika pri čemu se sukladno čl. 113. prvenstveno namiruju troškovi ovršnog postupka koji se tiču sudskih pristojbi i plaćenih predujmova za provedbu ovršnih radnji te porezi i druge pristojbe dospjele za posljednju godinu koje terete prodanu nekretninu (st. 1. toč. 1. i 2.), pri čemu se tražbine iz toč. 2. namiruju ako su prijavljene najkasnije na ročištu za diobu i ako se dokazuju ovršnom ispravom. Odredbom čl. 114. st. 1. propisano je da se nakon namirenja tražbina iz čl. 113. namiruju tražbine osigurane založnim pravom, tražbine ovrhovoditelja na čiji je prijedlog određena ovrha i naknada za osobne služnosti i druga prava koja prestaju prodajom. Odredba čl. 164.a st. 1. SZ/96 predstavlja lex specialis u odnosu na navedene odredbe OZ-a koje se odnose na namirenje, slijedom čega je bilo potrebno utvrditi ukupne troškove postupka te odrediti namirenje istih, a u pogledu preostalog dijela kupovnine istu proslijediti Trgovačkom sudu u Rijeci pred kojim se vodi stečajni postupak. Sukladno prednjem, ovrhovoditelji i založni vjerovnici ne ostvaruju pravo na namirenje svojih tražbina u ovom postupku.“

Ako se po definiciji ovrha na nekretninama provodi određenim radnjama uključivo završnu radnju namirenja ovrhovoditelja i založnih vjerovnika (razlučnih vjerovnika) iz iznosa dobivenog prodajom onda se nameće kao zaključak da će ovršni postupak biti doista i dovršen nakon dovršenja radnji navedenih u članku 170. SZ tj. ovdje podmirenjem stvarno nastalih troškova i ostalih obveza stečajne mase pri čemu nagrada stečajnom upravitelju predstavlja trošak stečajnog postupka.

S obzirom da se odredbe ovršnog zakona u ovršnom postupku primjenjuju jednako bilo da se ovršni postupci vode pred općinskim bilo pred trgovačkim sudovima (i to i u slučajevima kada su takvi ovršni postupci pred tim sudovima pokrenuti prije otvaranja stečajnog postupka), stečajni upravitelj ukazuje na pravomoćnu odluku Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj 4 PŽ-4205/2023-2 od 9. siječnja 2024. godine kojom se određuje da je u vođenom ovršnom postupku (pokrenutom prije otvaranja stečajnog postupka) razlučni vjerovnik (pored prijeboja iznosa svoje veće tražbine s nižim iznosom kupovnine) dužan podmiriti i troškove unovčenja određene od strane stečajnog suca (prema vjerodostojnom obračunu stečajnog upravitelja) nastalih u stečajnom postupku koji se je vodio usporedno s tim ovršnim postupkom (ovrha stana i garaže kao imovine stečajnog dužnika) i u kojem je, jednako kao i u ovom predmetnom, po žalitelju spornom slučaju, stečajni upravitelj prilikom unovčavanja tih nekretnina obavljao niz radnji vezanih za taj ovršni postupak vođen pred trgovačkim sudom kao ovršnim sudom izvan stečajnog postupka (pored brojnih podnesaka ovršnom sudu, plaćanje troškova vezano za dražbu, plaćanje brojnih komunalnih troškova za nekretnine, troškova pričuve i dr.) kojim radnjama je između ostalog (kao i u predmetnom slučaju) pridonio vremenski bržem dovršenju tog ovršnog a posljedično i stečajnog postupka (razlučni vjerovnik je sukladno gore navedenoj odluci Visokog trgovačkog suda RH takve troškove podmirio).

Također, s obzirom na pravno shvaćanje Odjela trgovačkih i ostalih sporova Visokog trgovačkog suda RH od 29. listopada 2020. godine (da je razlučni vjerovnik, pored prijeboja svoje tražbine s protutražbinom stečajnog dužnika, dužan položiti iznos troškova unovčenja nekretnine), analogno tome bi proizlazilo da su i iz ostvarene kupovnine razlučni vjerovnici (u ovom po žalitelju spornom slučaju) dužni položiti takve troškove (tj. za iznos troškova umanjit će se iznos kupovnine za diobu) - u slučaju kada se dioba kupovnine određuje putem stečajnog suda (suca), s time da za određivanje troškova unovčenja predmeta razlučnog prava nije odlučno jesu li prodajom nekretnine ostvarena sredstva veća od iznosa tražbine razlučnog vjerovnika (Visoki trgovački sud RH, posl. br. PŽ-2097/2022 od 9. prosinca 2022. godine.)

Slijedom gore navedenog stečajni upravitelj smatra da je neosnovano pozivanje žalitelja na stav Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-895/20 od 8. rujna 2020. godine, jer u ovom slučaju unovčavanja nekretnine Dužnika (poslovni prostor u Rijeci, Trg Republike 2) nije dovršena radnja namirenja tražbina ovrhovoditelja odnosno založnih vjerovnika (dakle nije doneseno rješenje o namirenju istih), a zbog koje svrhe su ovrhovoditelji i pokrenuli ovršne postupke (zasigurno ne samo radi namirenja svojih troškova vezanih uz pokretanje ovršnih postupaka, a koje im je ovršni sud iz kupovnine već isplatio).

Komentar uz točku 1.)

Već od 2008. godine kroz pravno shvaćanje Odjela za trgovačke i ostale sporove Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19. lipnja 2008. godine i naknadno (radi primjene u sudskoj praksi) potvrđeno i objavom odluke Vrhovnog suda RH u Zbirci 1. (odluka Županijskog suda u Osijeku broj Gž-3569/12 od 17. siječnja 2013.), zauzet je stav da troškovi unovčenja stvari na kojima postoji razlučno pravo osim troškova koji su u vezi s prodajom jesu i svi drugi troškovi koji izravno terete prodanu nekretninu. Troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojima postoji razlučno pravo, ali su kao opći (neizravni) nastali radi unovčavanja cjelokupne stečajne mase, namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari na kojoj postoji razlučno pravo i to srazmjerno u odnosu na ukupnu unovčenu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari iz čl. 164. SZ. Dakle u nizu proteklih godina u stečajnim postupcima u Republici Hrvatskoj ovršni sudovi su nakon prodaje nekretnina stečajnog dužnika postupali na način određen stečajnim zakonom tj. kupovninu od prodaje nekretnina stečajnih dužnika su, nakon umanjena za troškove provedene ovrhe, predavali stečajnim sucima radi odgovarajuće diobe, uz prethodno umanjenje za odgovarajući iznos troškova ne samo unovčenja nekretnine već (prema stavu nadležnog Odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske sve do 18. ožujka 2019. godine) i za troškove utvrđenja tražbine. Od gore spomenutog datuma se kupovнина odnosno razlučni vjerovnik teretila troškovima unovčenja očito kao cijena za pasivnost ovrhovoditelja/razlučnog vjerovnika koji je imao mogućnost svoju tražbinu naplatiti ranije na neki drugi način ne čekajući otvaranje stečajnog postupka i nastanak novih troškova, a u čemu nije uspio, te ostaje da podmiri i određenu cijenu troškova stečajnog postupka, što su svojim odlukama kroz niz godina potvrđivali kako općinski tako i trgovački sudovi u ovršnim predmetima koji su se vodili usporedo sa stečajnim postupcima pred trgovačkim sudovima, pri čemu se ovršni postupak vođen pred općinskim sudom u primjeni odredbi ovršnog zakona ne razlikuje u odnosu na ovršni postupak koji je vođen pred trgovačkim sudom, a sve izvan okvira stečajnog postupka.

Stečajni upravitelj, prema (ne samo) svom shvaćanju, ovdje navodi razlog zbog kojeg je pokrenuta inicijativa za donošenje izmjena zakonskih odredbi vezano za ovršne postupke koji se su vodili paralelno sa stečajnim postupcima, i to putem Zakona o izmjenama i dopunama stečajnog zakona, NN 36/22. Naime, upravo u (i po žalitelju navedenom) ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Karlovcu, Stalna služba Ogulin (Ovr-1113/16) je na javnoj dražbi prodana prva od dvije nekretnine Dužnika (zemljište), s time da navedeni sud nije postupio sukladno čl. 164.a stečajnog zakona važećeg do 31. kolovoza 2015. godine (dalje SZ/96), te nije omogućio stečajnom sucu da, pored namirenja razlučnog vjerovnika iz Pule, raspolaze i sredstvima za namirenje troškova utvrđenja i unovčenja nastalih u stečajnom postupku sukladno čl. 170. SZ/96. Po žalbi Dužnika kao ovršenika postupao je Županijski sud u Puli, dok je razlučnog vjerovnika koji je odbio sudjelovati u troškovima (prema obračunu stečajnog upravitelja) paralelno vođenog stečajnog postupka, zastupao također odvjetnik iz Pule. Županijski sud u Puli je na iznenađenje Dužnika odlučio da razlučni vjerovnik nije dužan sudjelovati u troškovima stečajnog postupka, iako je Dužnik u svojoj žalbi ukazivao na

prethodnu dugogodišnju sudsku praksu. Nakon takve presude Županijskog suda u Puli (pri čemu su napr. Županijski sudovi u Rijeci i Osijeku po takvim žalbama donosili oprečne presude - u korist stečajnih dužnika/ovršenika), Dužnik se je obratio Vrhovnom sudu RH radi odobrenja revizije (pozivajući se na odluku radi sudske prakse objavljenu upravo od strane tog istog Vrhovnog suda RH). Na još veće iznenađenje Dužnika (a ne samo njega), Vrhovni sud RH je tijekom 2020. godine putem tročlanog vijeća iznio svoj stav (navodeći da po njemu objavljena sudska praksa ne obvezuje i Vrhovni sud RH na isti stav) da razlučni vjerovnik pored troškova ovršnog postupka (koji se ne vodi pred stečajnim, već općinskim sudovima) nije dužan sudjelovati i u troškovima stečajnog postupka koji navodno nisu niti nastali. S obzirom da je takvim stavom Vrhovnog suda RH dovedena u pitanje zakonska obveza otvaranja stečajnih postupaka za koje su se stekli zakonski uvjeti (napr. vrijeme blokade poslovnih računa) u slučajevima kada stečajni dužnici kao jedinu nesporno unovčivu imovinu posjeduju isključivo nekretnine u vezi kojih su (u vrijeme kada bi trebalo doći do otvaranja stečajnog postupka) u tijeku ovršni postupci pred općinskim sudovima, uz nezaobilazno pitanje tko će u takvim (po zakonu ipak otvorenim) stečajnim postupcima podmiriti nastale troškove. Na jednoj od, inače za stečajne upravitelje obveznih, stručnih radionica održanih u Ministarstvu pravosuđa i uprave RH, je pred kraj 2021. godine jedan od (inače prednjih) sudaca Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (u svojstvu predavača) takav stav Vrhovnog suda RH komentirao (na pitanje prisutnih stečajnih upravitelja) jednom jedinom riječju: „KATASTROFA“ iz čega se dalo zaključiti da će se nešto poduzeti kako bi se „sukob“ između od strane Vrhovnog suda RH objavljene (i dugi niz godina primjenjivane) sudske prakse i pojedinačnog stava jednog tročlanog vijeća tog istog Vrhovnog suda RH razriješio. Očigledno da se je predmetni „sukob“ riješio kroz Zakon o izmjenama i dopunama stečajnog zakona (NN 36/22), i to na način da se prekidima i ustupanjima ovršnih predmeta koji se vode pred općinskim sudovima (i u kojima do 31. ožujka 2022. nije doneseno rješenje o namirenju razlučnih vjerovnika) stečajnim sudovima, izbjegne (različito) postupanje inače brojnih županijskih sudova u žalbenim postupcima. Nastavljanjem odnosno dovršenjem takvih ovršnih postupaka putem diobe/namirenja pred stečajnim sudovima o eventualnim žalbama razlučnih vjerovnika ne bi odlučivali (brojni) županijski sudovi već Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Iz gore navedenog zapravo proizlazi da se Zakonom o izmjenama i dopunama stečajnog zakona (NN 36/22) „ispravio“ neželjeni propust u odredbama SZ (NN 71/15) kojim se nije uspjelo u namjeri da se već od 1. rujna 2015. godine svi ovršni postupci „presele“ pred stečajne sudove i to iz „banalnog“ previda odredbe ovršnog zakona u kojoj se navodi da se i zabilježba pokretanja ovršnog postupka smatra radnjom kojom je ovršni postupak pokrenut.

Stečajni upravitelj ovdje ujedno napominje da do dana otvaranja stečajnog postupka nad Dužnikom (16. prosinca 2014. godine) zakonski zastupnik tog trgovačkog društva (Dalibor Bojić) nije poduzeo niti jednu radnju kojom bi se od ovršnog suda (Općinski sud u Rijeci) u ovršnim predmetima Ovr-3343/13 odnosno Ovr-3747/13 (kasnije Ovr-3428/2017) zatražilo žurno postupanje, jednako kao niti od ovršnog suda (Općinski sud u Karlovcu, Stalna služba Ogulin) u ovršnom predmetu Ovr-1113/16, a što je i logično s obzirom da se po prirodi stvari ovršenik smatra protivnikom u postupku provedbe ovrhe nad njegovom imovinom.

Otvaranjem stečajnog postupka novi zastupnik društva u stečaju (stečajni upravitelj) je dobio suprotnu zadaću – svojim činidbama što više ubrzati radnje u ovršnim postupcima (radi unovčenja imovine) kako bi se založni vjerovnici što prije namirili i kako bi se što ranije zaključio stečajni postupak, koji se u smislu odredbi stečajnog zakona smatra hitnim

postupkom. Tu svoju zadaću je stečajni upravitelj u predmetnom stečajnom postupku nastojao izvršavati što je bolje i brže moguće, a u interesu kako stečajnih, tako i razlučnih vjerovnika odnosno vjerovnika stečajne mase.

Stečajni postupak je dakle otvoren 16. prosinca 2014. godine na prijedlog zaposlenika Dužnika kojem Dužnik nije isplatio plaće, a nakon je što je stečajni sud utvrdio da dužnik raspolaže dovoljnom i jedino nesporno unovčivom imovinom u obliku dviju nekretnina na kojima su pokrenuti ovršni postupci prije otvaranja stečajnog postupka, za podmirenje troškova vođenja stečajnog postupka kao i za (bar djelomično) namirenje tražbina vjerovnika, a što je stečajni upravitelj konstatirao u svom Izvješću o gospodarskom položaju Dužnika i njegovim uzrocima, s time da druge nesporno kratkoročno unovčive imovine nije bilo.

Iz stava žalitelja bi proizlazilo da je stečajni upravitelj pogriješio odnosno stečajni upravitelj je u svom izvješću propustio („vizionarski“) zaključiti da unovčenjem nesporno unovčive imovine Dužnika neće biti moguće pokriti predvidive troškove stečajnog postupka (koje je stečajni upravitelj izvješćem za razdoblje od 12 mjeseci procijenio na 60.000,00 HRK, pored troška nagrade stečajnom upravitelju), a to s obzirom na stav Vrhovnog suda RH koji će biti donesen nakon proteka narednih četiriju godina tj. u rujnu 2020. godine odnosno stečajni upravitelj je dakle propustio predložiti stečajnom sucu da se pozovu zainteresirane osobe da polože tadašnjih 80.000,00 HRK kako bi se stečajni postupak mogao nastaviti, pri čemu je za zaključiti da nitko od stečajnih vjerovnika ne bi riskirao takav novac za nesigurno ulaganje u troškove za pokretanje sporova s neizvjesnim ishodom (vezano za samo dvije sporne novčane tražbine manje vrijednosti od Dužnikovih dužnika), te bi se stečajni postupak zasigurno obustavio.

Međutim, po takvoj logici pristupa ovdje žalitelja, u Republici Hrvatskoj u vrijeme čestih paralelno sa stečajnim postupcima vođenih ovršnih postupaka (2008. - 2020 g.) ne bi bilo otvoreno više od 50% otvorenih i dovršenih stečajnih postupaka. No, oni jesu otvarani i zaključivani, i to primjenom odredbi stečajnog zakona koji predstavlja „lex specialis“, uz (solidarno i srazmjerno) sudjelovanje razlučnih vjerovnika u troškovima stečajnih postupaka.

U ovršnom postupku (koji žalitelj također spominje u svojoj žalbi) pred Općinskim sudom u Karlovcu, Stalna služba Ogulin (Ovr-1113/16) prilikom prodaje nekretnine stečajnog Dužnika u Vrbovskom (zemljište) kao i u dvama odvojenim ovršnim postupcima pred Općinskim sudom u Rijeci - kasnije pred Stalnom službom Delnice Ovr-3428/17 (ranije Ovr-3343/13) i Ovr-3743/17 (ranije Ovr-3747/13) prilikom prodaje nekretnine Dužnika u Rijeci (poslovni prostor), stečajni upravitelj se je svojim postupanjima prema navedenim ovršnim sudovima maksimalno angažirao kako bi ubrzao provođenje ovršnih radnji u navedenim ovršnim postupcima, naglašavajući pri tom svoje dužnosti stečajnog upravitelja u stečajnom postupku u okviru kojeg su se ti ovršni postupci vodili.

Činjenica da je gore navedeni ovršni postupak nad drugom nekretninom Dužnika (prodaja jednog poslovnog prostora koji je bio slobodan od osoba i stvari !) pred Općinskim sudom u Rijeci (Ovr-3428/2017) trajao vremenski neprihvatljivo dugo (u vrijeme vođenja stečajnog postupka doslovno pet godina !) i to unatoč svim naporima stečajnog upravitelja uperenim prema uređujućim ovršnim sucima počevši od 2017. godine pa do pred samu dražbu koja je najzad održana tek u ožujku 2021. godine, uz namirenje troškova ovrhe tek 31. kolovoza 2022. godine i to pred stalnom službom riječkog općinskog suda u Delnicama, ne bi smjela biti razlogom da žalitelj lakonski zaključi kako vezano za taj ovršni postupak nisu nastali nikakvi ovršni niti stečajni troškovi (dakle da nema niti troška rada stečajnog

upravitelja), pri tom se pozivajući na stav Vrhovnog suda koji je proizašao iz jednog konkretnog i specifičnog ovršnog predmeta, a koji stav jednog vijeća Vrhovnog suda RH iz rujna 2020. godine je po mišljenju (ne samo) ovdje stečajnog upravitelja u svojoj primjeni „zaustavljen“ s danom 31. ožujkom 2022. godine zakonskom odredbom ZID SZ (NN 36/22) koja je ovršne sudove - koji u ovršnim postupcima nisu donijeli rješenje o namirenju razlučnih vjerovnika – uputila na prekid i ustup daljnjeg postupanja stečajnim sucima.

Prema sadašnjem shvaćanju žalitelja (Andjelka Bojića), uz pretpostavku ne otvaranja stečajnog postupka zbog nedovoljnih sredstava za vođenje istog, bi se kako iznos blokade računa društva tako i vrijeme blokade mogli „nesmetano“ uvećavati, prijedlozi FINA-e za otvaranje stečajnog postupka bi se trebali ignorirati, a sve tako dugo dok se pred ovršnim sudovima ne bi na dražbama prodale nekretnine i namirila se dva prva po prednostnom redu namirenja založna vjerovnika (poslovna banka i Andjelko Bojić - otac ex direktora Dalibora Bojića), s time da bi netko drugi (tko bi to trebao biti ovdje žalitelja ni najmanje ne interesira) bio u obvezi podmirivati u međuvremenu nastale nepodmirene obveze vezane za predmetnu nekretninu - poslovni prostor Dužnika (komunalne troškove i stambenu pričuvu).

No, s obzirom da takav „scenarij“ žalitelja (koji se usput rečeno nije žalio na rješenje o otvaranju stečajnog postupka, iako je zasigurno morao znao da takav postupak nije besplatan) u pravno uređenoj državi nije bio moguć, stečajni postupak je otvoren a stečajni upravitelj je (ovdje spornu) nekretninu (poslovni prostor od 96,56 m² u Rijeci, Trg Republike 2) sukladno tada važećem SZ/96 preuzeo u posjed i njome upravljao na način da je istu (odlukom skupštine vjerovnika) iznajmljivao s ciljem povećanja stečajne mase radi što većeg namirenja kako razlučnih tako i ostalih stečajnih vjerovnika i za istu (do početka najma i nakon isteka najma) podmirivao fiksne odnosno minimalne komunalne troškove kao i pripadajuću neumanjenu stambenu pričuvu za održavanje zgrade u kojoj se nekretnina nalazila i to upravo iz sredstava najamnine ostvarene iznajmljivanjem navedene nekretnine Dužnika u Rijeci, Trg Republike 2 (na kojoj razlučno pravo ima žalitelj) iz koje najamnine je stečajni upravitelj podmirivao i ovršne odnosno sudske troškove vezano za naplatu spornih tražbina od Dužnikovih dužnika, uz usko surađivanje s ovršnim sudovima uz mnogobrojne radnje požurivanja istih kako bi se nekretnine Dužnika što prije i po što višoj cijeni unovčile (oglašavanjem njihove prodaje, financiranjem vještačenja procjene vrijednosti, podmirivanjem odgovarajućih pristojbi za izlazak suda na teren, pokazivanjem mnogobrojnim zainteresiranim kupcima i drugim radnjama), a što je i navedeno u ovdje pobijanom rješenju o određivanju nagrade stečajnom upravitelju za rad u stečajnom postupku (kroz razdoblje duže od 7,5 godina), pri čemu žalitelj (po punomoćniku iz uglednog odvjetničkog društva) očito zastupa stav da je rad stečajnog upravitelja (kao zakonskog zastupnika Dužnika) u tom ne kratkom vremenskom razdoblju bezvrijedan odnosno da njegov angažman (kao i drugi gore spomenuti troškovi) vezano za ovršne postupke koji su u ovom stečajnom postupku vođeni paralelno sa stečajnim postupkom nije postojao tj. nije kao trošak niti nastao.

Ad 2.)

Prema odredbama stečajnog zakona kako prethodnog tako i važećeg (dalje SZ/96 i SZ/15) stečajni upravitelj zastupa društvo u stečaju, s time da je dužan postupati kao i svaki član (prijašnje) uprave s pažnjom dobrog gospodara (čl. 25. SZ/96 i čl. 89. SZ/15). Svaki bar donekle dobar gospodar podmiruje prispjele mu račune za usluge koje je ili ugovorio ili koje nastaju silom pozitivnih (zakonskih) propisa o njihovom dospijeću, jasno uz uvjet da na poslovnom računu društva postoje financijska sredstva. Gospodar (član uprave) koji tako ne postupi (napr. raspolaže raspoloživim sredstvima za svoje privatne potrebe) se izlaže riziku

da će mu pružatelj usluga obračunati zatezne kamate za kašnjenje u plaćanju ili da će protiv njega pokrenuti postupak prisilne naplate, uz blokiranje poslovnog računa društva, a u slučaju dugotrajnije blokade Financijska agencija ili radnik kojem nisu isplaćene plaće imati će pravo podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad takvim poslovnim subjektom kojim upravlja takav član uprave.

Odredbe čl. 85. SZ/90 i čl. 154. SZ/15 nalažu stečajnom upravitelju da obveze stečajne mase namiruje redom kojim dospijevaju.

U predmetnom stečajnom postupku su različni vjerovnici pokrenuli ovršne postupke na dvije nekretnine stečajnog dužnika i to na zemljištu u Vrbovskom i na poslovnom prostoru u Rijeci, s time da se oni imaju pravo odvojeno namiriti (po određenom redosljedu) iz vrijednosti dobivene prodajom tih nekretnina. Oni koji se ne uspiju odvojeno u cijelosti namiriti imaju pravo namirenja i kao stečajni vjerovnici, i to kao vjerovnici II. višeg isplatnog reda (prema učešću njihovih nenamirenih tražbina u ukupno utvrđenim tražbinama tog reda) odnosno tek nakon što se iz eventualno druge od strane stečajnog upravitelja unovčene stečajne mase namire (barem djelomično) stečajni vjerovnici I. višeg isplatnog reda, a nakon namirenja obveza stečajne mase, pri čemu je nesporno da je u ovom stečajnom postupku stečajni upravitelj za namirenje obveza stečajne mase i vjerovnika I. višeg isplatnog reda unovčio stečajnu masu u iznosu od 173.201,77 kn/22.987,83 Eura, a prema tablici Obračuna troškova unovčenja (na str. 3.)

Činjenica je da je vjerovnicima I. višeg isplatnog reda (11 vjerovnika) od strane Naslovnog suda 2015. godine priznato/utvrđeno ukupno 1.422.951,90 kn tražbina, od čega se na vjerovnika Republiku Hrvatsku odnosi 778.564,02 kn (55% od ukupno utvrđenih tražbina I. višeg isplatnog reda).

To što je stečajni upravitelj postupajući sukladno odredbama stečajnog zakona i redom po dospijeću namirivao dospjele obveze stečajne mase iz (po drugim osnovama prikupljenih) raspoloživih sredstava na računu stečajnog dužnika sve dok (zbog dugotrajnosti ovog postupka) na računu nije ponestalo financijskih sredstava ne bi smjelo značiti suglasnost vjerovnika I. višeg isplatnog reda (a i suda) s argumentima žalitelja koji nastale troškove dijeli na podmirene i nepodmirene, te ih prema tom kriteriju ili priznaje ili osporava.

Stečajni upravitelj dakle smatra neprihvatljivim osporavanje nastalih troškova ovisno o njihovoj namirenosti ili nenamirenosti, jer bi se u tom slučaju javno složio s oštećenjem vjerovnika stečajne mase kao i vjerovnika I. višeg isplatnog reda iz čijih sredstava su zapravo namirivane dospjele obveze stečajne mase.

Komentar uz točku 2.)

I u poreznom smislu, kod predaje godišnje prijave poreza na ostvarenu dobit (obrazac PD) Porezna uprava kao nastali trošak vezan uz poslovanje određenog subjekta priznaje troškove (kao odbitnu stavku od ostvarenih prihoda radi izračuna osnovice poreza na dobit) bez obzira bili troškovi podmireni ili ne.

Kao plastični primjer neprihvatljivosti takvog stava žalitelja može poslužiti i primjer kada bi odvjetnik klijentu ispostavio račun za svoju uslugu uz obračun putnih troškova pri čemu mu klijent ne bi osporio trošak usluge niti uporabu privatnog automobila (broj km

pomnoženo s propisanom cijenom po kilometru), no osporio bi odvjetniku trošak cestarine i parkiranja uz napomenu da je iz priloženih računa vidljivo da su ti troškovi već plaćeni.

Stečajni upravitelj ujedno koristi priliku za napomenuti da rijetko koji od kolega stečajnih upravitelja u svojim tromjesečnim izvješćima detaljno specificira tijek novca po vrstama priljeva i odljeva na računu stečajnog dužnika (u pravilu se opisno navode činjenice a što se tiče stanja novca na računu obično se konstatira da na računu postoji „ta i ta“ suma). Dakle u ovom je slučaju takva specifikacija u Izvješću stečajnog upravitelja od 8. veljače 2021. godine žalitelju sugerirala (stečajnom upravitelju neprihvatljiv) stav da podjelom na podmirjene i nepodmirjene troškove osporava dio stvarno nastalih troškova unovčenja (odnosi se na opis vrsta troškova uz koje žalitelj u svojoj žalbi navodi datum 8. veljače 2021. godine), a koji troškovi se odnose upravo i na troškove čije ne podmirivanje bi ili usporilo ili onemogućilo nastavak radnji u ovršnim postupcima pred općinskim sudovima odnosno njihovim službama u Ogulinu i Delnicama, a ujedno ti podmirjeni troškovi predstavljaju i dokaze (pored ostalih) o poduzimanju određenih radnji stečajnog upravitelja u tim ovršnim postupcima.

Činjenica da je stečajni upravitelj, sve dok je raspolagao financijskim sredstvima na računu stečajnog dužnika podmirivao troškove vezane za vođenje kako ovršnih postupaka tako i stečajnog postupka (pored nadziranja najomprorca da uredno i o dospeljeću podmiruje obveze vezane za iznajmljenu nekretninu), svjedoči o ispunjavanju njegove zadaće određene mu stečajnim zakonom. U slučaju ne iznajmljivanja predmetne nekretnine Dužnika (a što je na skupštini vjerovnika svojedobno predlagao upravo prijašnji zakonski zastupnik Dužnika kao stečajni vjerovnik i sam žalitelj), danas bi blokada žiro računa Dužnika iznosila desetak tisuća eura (uvećano za javnobilježničke, odvjetničke i za ovršne troškove pokrenutih ovrha od strane komunalnih društava i upravitelja stambeno-poslovne zgrade u kojoj se nekretnina nalazi).

Stečajni upravitelj ovdje napominje da je stečajni račun kod poslovne banke Dužnika u blokadi temeljem Financijskoj agenciji podnesenih a neizvršenih (ovršnih) naloga (jer je stečajni upravitelj iscrpio raspoloživa sredstva) za direktnu naplatu od strane vjerovnika stečajne mase (komunalna društva i suvlasnici zgrade u Rijeci, Trg Republike 2, u kojoj se unovčena nekretnina nalazi), s time da je blokada na dan obračuna troškova dostavljenog sudu (19. studenog 2022. godine) iznosila 8.706,12 kn (a prema obračunu priloženom Očevidniku Financijske agencije), a ista se i nadalje neprekidno uvećava (za zatezne kamate).

Zaključak

Žalitelj i ovom svojom žalbom nastoji ostvariti već tijekom trajanja ovršnog postupka nad poslovnim prostorom u Rijeci, Trg Republike 2 (podnescima ovršnom sudu u razdoblju 2021.-2022. godine) iskazanu namjeru da se kupovna koju je ovršni sud (nakon namirenja ovršnih troškova) predao stečajnom sucu radi namirenja razlučnih vjerovnika podijeli bez da se ista umanjuje za troškove unovčenja nastalih i vezano za ovrhe na nekretninama Dužnika pred općinskim sudovima a u okviru paralelno vođenog stečajnog postupka.

Paradoksalna je pri tome činjenica da je stečajni upravitelj veliki trud i vrijeme uložio upravo na nastojanje da se gore spomenuti ovršni postupak pred Općinskim sudom u Rijeci (Ovr-3428/2017) što prije okonča javnom dražbom (početkom 2019. godine je određivanje datuma javne dražbe osobno stečajnom upravitelju za svibanj 2019. godine najavila sutkinja

koja je u to vrijeme dužila predmet), no taj ovršni predmet (u suštini ne kompliciran postupak javne dražbe) je iz početka 2017. godine (kada je stečajni upravitelj nakon otvaranja stečajnog postupka započeo s intenzivnim radnjama prema ovršnom sudu) „dočekao“ ovdje od strane žalitelja više puta naglašavan stav Vrhovnog suda RH.

Tek nakon što je iz riječkog općinskog suda predmet dodijeljen sucu u delničku stalnu službu, dražba je održana početkom 2021. godine, pri čemu je upravo žalitelj (ujedno i kupac na dražbi) u svom podnesku ovdje Trgovačkom sudu u Rijeci od 23. veljače 2024. godine, ustvrdio da stečajni upravitelj vezano za prodaju te nekretnine (poslovni prostor u Rijeci, Trg Republike 2) „*nije vršio nikakve radnje za prodaju nekretnine koja je prodana putem Općinskog suda*“, s time da je upravo žalitelj počevši od sredine 2017. godine pa sve do kraja 2020. godine u svakoj mogućoj prilici – može se slobodno reći „nebrojeno puta“ (razgovorom nakon presretanja na javnom prostoru – najčešće riječkom Korzu, pozivanjem „na kavu“, te telefonskim pozivima u po žalitelju pogodnom vremenu (postoji mogućnost ispisa takvih telefonskih poziva od strane tele-operatera) stečajnom upravitelju iznosio svoje stavove iz kojih je izvodio zaključke o dužnosti stečajnog upravitelja da praktički „bez prestanka“ vrši pritisak (putem osobnih ili pismenih obraćanja) na ovršne suce s ciljem ubrzanja postupka javne dražbe predmetne nekretnine navodeći kao razlog činjenicu da se protekom vremena vrijednost osigurane tražbine prvog razlučnog vjerovnika povećava na njegovu štetu kao drugog po redu namirenja razlučnog vjerovnika, pri čemu je (prema vlastitom kazivanju žalitelja) o takvoj dužnosti stečajnog upravitelja osobno kontaktirao i stečajnog suca (zasigurno s namjerom dodatnog „pritiska“ na stečajnog upravitelja za još većim angažmanom u tom ovršnom predmetu). Taj isti žalitelj, saznajući za gore u više navrata spomenuti stav Vrhovnog suda iz 2020. godine, sada zastupa stav (ostavivši pitanje svog morala po strani) da je stečajni upravitelj sve takve brojne radnje vezano za taj ovršni postupak tijekom niza godina obavljao besplatno i u svoje slobodno vrijeme odnosno da njegovo postupanje vezano za unovčavanje te nekretnine na kojoj žalitelj ima razlučno pravo ne zaslužuje nikakvu materijalnu kompenzaciju.

U Rijeci, 27. travnja 2024. godine.

Stečajni upravitelj
Jure Matković